

Màrius Serra publica 'D'on trec el temps', el seu llibre resposta a la pregunta que li han fet més vegades

L'home multitasca

MAGÍ CAMPS
Barcelona

Davant l'omnipresència mediàtica i l'alta producció a què Màrius Serra té acostumat el seu públic, el primer pensament que ve al cap és que dorm poc: "Unes sis hores diàries. Confio que, amb l'edat, me'n caldrà dormir menys", preveu l'articulista d'Horta. El segon pensament és d'on treu el temps. Serra diu que és la pregunta que més vegades li han fet a la vida i ha decidit respondre-la en forma de llibre: *D'on trec el temps* (Empúries), que ja va per la segona edició.

L'obra neix, justament, d'una espera: "Durant la promoció de l'última novel·la, un transport que m'havia de venir a buscar va fer tres quarts d'hora tard. Era en un bar i sense bateria al mòbil. Vaig treure la llibreta que sempre porto i se'm va acudir començar a escriure sobre el temps d'espera. De seguida vaig notar que era un tema central", declara l'enigmista a *La Vanguardia*.

Acostumat a fer crucigrames per quadrar les paraules i treure tot el suc del temps i dels mots, Serra es confessa al llibre: "Per poder fer diverses coses alhora cal detectar els intersticis que sempre es produeixen entre les accions, i aprofitar per introduir-ne una altra que encaixi i, si pot ser, faciliti la transició entre elles. Quan llegeixo apunto paraules que són susceptibles de generar enigmes o idees per escriure. Quan defineixo els mots encruats, sempre tinc oberts dos o tres fitxers més, per anar-hi abocant paraules que tenen més recorregut fora de la graella", exemplifica el novel·lista. I afegeix: "Sempre tinc diversos projectes literaris oberts, que van creixent en paral·lel fins que un s'imposa".

El títol fa pensar en un llibre d'autoajuda, però el periodista literari ho matisa: "Autoajudar-se és un pleonasma. Hi exposo les conclusions sobre la gestió del temps partint de l'experiència adquirida durant trenta anys de treballar per compte propi". Tot i això, redactar aquest llibre bé que l'ha ajudat a esbrinar encara més el temps: "Com més coses fas, més temps trobes per

Serra va començar el llibre un dia que el van fer esperar 45 minuts

fer-ne. La millor manera de no sentir-se arrossegat per la falta de temps és arrossegar-lo tu".

Al llibre hi ha "vint-i-quatre reflexions sobre la gestió del temps ampliades amb informació poc divulgada sobre temes com el banc del temps, la cultura *slow*, els campionats de lectura ràpida, el nou comerç del lleure durant les escales als aeroports, els discursos, concerts o aplaudiments més llargs. Cada capítol el completa un text literari relatiu a la reflexió inicial: set contes, diversos poemes...", explica el crucigramista, que sorprèn amb una versió de *La vaca cega*, per il·lustrar que el temps passa diferent per a qui va a comprar i per a qui l'acompanya: "Badant pel centre comercial La Roca, / visitant d'esma totes les botigues, / la clienta veu que res no l'encega".

Hi ha més jocs literaris, com la recreació de l'agenda de la masovera: "Dilluns escolto The Boom Booms, dimarts Els Amics de les Arts...", o la proposta que fa el membre

"Per fer diverses coses alhora cal detectar els intersticis que hi ha entre les accions", afirma l'autor

de la Filològica de crear una app que permeti a una parella arribar alhora a l'orgasme, alentint o accelerant la sensació de temps, segons el cas.

El llibre es llegeix en dues hores i quaranta minuts, segons el temps estimat de lectura que consta en el llibre. De fet, cadascun dels 24 capítols que componen l'obra, seguint les 24 hores del dia, estan pressupostats en temps abans de començar a llegir-los, perquè el lector sàpiga quant trigarà en cada cas. Gràcies a aquesta divisió de la jornada, descobrim que les sis hores de son Serra les inverteix a viure mons paral·lels, a voltes contradictoris, com "fer tele a la plaça de la vila d'un poble i assistir a una reunió de la Secció Filològica de l'IEC", conclou l'home multitasca. □

Mariás i Tizón desafien l'era de l'efímer i reediten obres de fa 25 anys

FERNANDO GARCÍA
Madrid

Dues obres literàries que poc tenen a veure entre si, la novel·la de Javier Mariás *Corazón tan blanco* i el llibre de relats *Velocidad de los jardines*, d'Eloy Tizón, s'acaben de reeditar a Alfaguara i Páginas de Espuma, respectivament, amb motiu del 25è aniversari de la publicació, tot aprofitant la insòlita demanda que continuen tenint.

Les escales són molt dispare. *Corazón tan blanco* n'havia venut 2,3 milions d'exemplars abans de la reedició, mentre que *Velocidad de los jardines* més aviat constitueix una raresa; una joia que al seu dia, fins i tot amb retard, va despertar un interès inesperat i es va editar dues vegades fins a vendre més de 5.000 unitats. Llavors es va esgotar i va començar a engrossir una cua de peticions que l'editor Juan Casamayor (Páginas de Espuma) va detectar i va saber calibrar: ara, en dos mesos des del

rellançament, la nova edició gairebé suma 4.000 exemplars més.

Tant *Corazón...* com *Velocidad...* han resistit el pas del temps i de les generacions, de les modes i les maneres, d'una manera que els seus autors amb prou feines s'expliquen; sobretot en aquesta era de la fugacitat en què gairebé totes les creacions caduquen i s'obliden en qüestió de setmanes o mesos. Amb tot, Mariás i Tizón proven de raonar el fenomen que tant els sorprèn i beneficia. Ho intenten, però no ho aconsueixen del tot.

Mariás pràcticament renuncia a racionalitzar l'èxit de la seva obra estrella i considera "una immensa fortuna" i fins i tot de "miracle" que, sobretot els joves, continuïn comprant "el que ara es diu un llibre literari" diu amb soma

El també autor de *Los enamoramientos* dubta que *Corazón...* hagués tingut en aquest moment una arrencada i una evolució inicial comparables a les que va tenir als anys noranta, ja que ara els lectors "són molt més impacients; volen més definició i claredat", opina. Fa un quart de segle, al capdavant de les llistes de vendes hi havia, segons el seu parer, "més qualitat".

Eloy Tizón, autor de tres novel·les i tres col·leccions de relats molt celebrades per la crítica, se sent, al seu torn, deutor d'"aquells lectors que busquen literatura més enllà de la informació"; que degusten la musicalitat, la capacitat metafòrica, els aspectes verbals i, en suma, el llenguatge purament literari. Uns lectors que "resisteixen el tsunami de les

xarxes socials". Afirma Tizón que va escriure *Velocidad de los jardines* "en solitud i silenci". Els contes anaven a contrapell de les tendències de l'època. Potser per això el primer any se'n van vendre menys de 900 exemplars. A poc a poc, tot i això, l'obra va adquirir vol i predicament, fins que va esdevenir una peça de culte. El ma-

Alfaguara i Páginas de Espuma prolonguen la vida de 'Corazón tan blanco' i 'Velocidad de los jardines'

teix Tizón narra el procés al pròleg de la reedició, titulat *Zoótrope (Biografía de un libro)* i concebut com un relat més. També la versió commemorativa de *Corazón tan blanco* incorpora –en un altre volum, titulat *No he querido saber*– una explicació de la història del llibre. El suplement inclou, així mateix, diverses entrevistes a l'autor i una interessant carta inèdita de Juan Benet amb elogis i alguna pega al que ja és un clàssic de la literatura en castellà. □

Clàssics. 'Corazón tan blanco' i 'Velocidad de los jardines' han meregut el reconeixement de la crítica com a clàssics de la literatura en castellà. A la foto, Javier Mariás en temes d'anyell avit